

Stanisław Kamiński

Stowarzyszenie Przyjaciół WSD w Rzeszowie w kontekście współczesnych zrzeseń chrześcijańskich

Resovia Sacra. Studia Teologiczno-Filozoficzne Diecezji Rzeszowskiej 18-20,
397-407

2011-2013

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

KS. STANISŁAW KAMIŃSKI

STOWARZYSZENIE PRZYJACIÓŁ WYŻSZEGO SEMINARIUM DUCHOWNEGO W RZESZOWIE W KONTEKŚCIE WSPÓŁCZESNYCH ZRZESZEŃ CHRZEŚCIJAŃSKICH

1. Rys historyczny zrzeszeń chrześcijańskich

We współczesnym Kościele daje się zauważyć zjawisko zrzeszania się katolików świeckich w stowarzyszenia, ruchy, grupy i wspólnoty. Zjawisko to nie jest bynajmniej jakimś nowym dla naszych czasów (ChL 29). Już bowiem w pierwotnym chrześcijaństwie istniała sieć małych grup rozsianych po tamtym środowisku pogańskim. Wskazują na to liczne świadectwa Nowego Testamentu, zwłaszcza Dzieje Apostolskie i Listy św. Pawła mówiące o małych wspólnotach zbierających się po domach (Dz 4,32-35; Dz 2,42; Dz 2,42.46; Rz 1,7; 15,26; 16,1; 1 Kor 1,2; Kol 4,13; Tt 1,5; 1 Kor 1,16; Kol 4,14; 2 Tm 4,19; Flm 1,2. Rzeczywistość więc grup i wspólnot chrześcijańskich była i jest obecna w Kościele od samego początku¹. W historii Kościoła

KS. DR STANISŁAW KAMIŃSKI, kapłan diecezji rzeszowskiej, dr teologii w zakresie teologii duchowości, ojciec duchowny i wykładowca teologii duchowości w Wyższym Seminarium Duchownym w Rzeszowie, Prezes Stowarzyszenia Przyjaciół Wyższego Seminarium Duchownego w Rzeszowie. Kontakt: skaminski@wsd.rzeszow.pl

¹ Por. J. A. Wiseman, *Historia Duchowości Chrześcijańskiej*, Kraków 2009, s.72-79; także, M. Chmielewski, *Zrzeszenia Chrześcijańskie*, w: *Leksykon Duchowości Katolickiej*, red. M. Chmielewski, Lublin – Kraków 2002, s. 964.

było wiele bractw, sodalicji, grup, które skupiały katolików, pragnących pogłębienia swych relacji z Bogiem.

Kiedy na przełomie III i IV wieku, dzięki tak zwanemu „edyktowi Konstantyna” (313 r.), Kościół na terenie Imperium Rzymskiego mógł się w miarę spokojnie i bezpiecznie stabilizować, rozpoczął się też czas spokojnego powstawania pierwszych zorganizowanych i oficjalnych grup i ruchów². Początki te można widzieć w ruchu monastycznym ludzi świeckich, który był niezaplanowany, a zaistniał obok struktur. Jego celem była chęć przeżywania Ewangelii na serio, czemu towarzyszyło zjawisko przechodzenia poszczególnych osób z miast i wsi na pustynię. W IV wieku wytworzył się na wschodzie i zachodzie styl życia zakonnego skierowanego na działalność misyjną, jako sprzeciw wobec najazdów barbarzyńskich³. Pociągnął on znowu liczną rzeszę świeckich ochotników. Monastycyzm misyjny przeżywał zwłaszcza rozkwit za papieża Grzegorza Wielkiego. Zakony wspierane przez tegoż papieża kształciły i formowały misjonarzy, którzy stali się zarzewiami nowej cywilizacji i kultury chrześcijańskiej⁴.

Kolejny etap w rozwoju ruchów, grup i wspólnot w Kościele stwarzała okoliczność reform, jakie Kościół musiał podejmować na przestrzeni czasów. W związku z tym wspomnieć tu należy reformę klasztorów na południu Francji, reformę gregoriańską, reformę przeprowadzoną przez św. Bernarda z Clairvaux czy wreszcie czasy reformy katolickiej XVI w. po wystąpieniu Marcina Lutera. Tego typu zjawiska rodziły reakcje w postaci odnowy duchowej i oddolnego organizowania się ludzi świeckich w ruchy i stowarzyszenia⁵. Bezprecedensową nowość w tej materii wniósł wiek XII. Powstały wówczas tak zwane zakony żebracze: jak franciszkanie i dominikanie. Ich założyciele, obdarzeni charyzmatami rozumianymi jako dary duchowe, udzielone przez Ducha Świętego zapragnęli szerszego ruchu duchowej odnowy w Kościele zachodnim. Chcieli także pełnić wolę Bożą poprzez służbę drugiemu człowiekowi. Silne oddziaływanie tych osobowości, jak wspomniany wyżej św. Bernard z Clairvaux, a także św. Franciszek i Klara z Asyżu czy św. Dominik i Tomasz z Akwinu inspirowały kolejne jednostki do dynamicznego organizowania się w grupy, a to skłoniło Kościół tamtego czasu do podjęcia pierwszych kroków legislacyjnych w postaci zobowiązania

² Por. J. Danielou, H.I. Marrou, *Historia Kościoła*, t. 1, Warszawa 1986, s. 194.

³ Por. J.A. Wiseman, *Historia duchowości chrześcijańskiej*, Kraków 2009, s. 95-121.

⁴ Por. T.Spidlik, I. Gargano, V. Grossi, *Historia duchowości*, t. 3, *Duchowość Ojców Kościoła*, Kraków 2004, s. 289 nn.

⁵ Por. J.A. Wiseman, *Historia duchowości chrześcijańskiej*, s. 157 nn.

miejscowych biskupów do sprawowania kontroli i troski duszpasterskiej nad tymi grupami⁶.

W wiekach późniejszych postępowała nadal ewolucja skupiania się świeckich wokół duchownych w różnego rodzaju grupach, bractwach i stowarzyszeniach. Wraz z rozwojem, wspólnoty te były obejmowane coraz większą troską i opieką Kościoła, by skuteczniej mogły realizować stawiane sobie cele; bądź to pobożnościowe, charytatywne czy dobroczynne. Czasy XIX i XX wiekuprzyniosły kolejne zjawiska, wraz z którymi pojawiły się nowe ruchy, mające na celu użyteczność społeczną, jak i te, które wyłoniły się oddolnie, jak na przykład ruchy liturgiczne i eucharystyczne⁷.

Zjawiskom i rzeczywistościom, o których mowa, towarzyszą pewne cechy wspólne. Zrzeszanie się ludzi następuje często w – lub po czasie jakiegoś osłabienia, zagubienia, odejścia od – na rzecz nowej inicjatywy odbudowy, powrotu do, czy pójścia do przodu. I w tym właśnie miejscu dostrzec trzeba wagę i naturę charyzmatu podarowanego Kościołowi i poszczególnym Jego członkom. Darowany charyzmat poprzez daną jednostkę zaczyna obejmować swoim zasięgiem najpierw Kościół lokalny a następnie powszechny. Charyzmaty więc, stojące u podstaw kościelnych ruchów, mają zawsze naturę katolicką, bowiem przekraczają granice rzeczywistości lokalnych. Powstające grupy, ruchy mają z jednej strony charakter świecki, ale w istocie rzeczy posiadają genezę nadprzyrodzoną. Cała tylko rzecz i trudność w tym, ażeby rozeznawać znaki czasu i charyzmaty, poprzez które zwraca się Bóg do swojego Kościoła i Jego członków. Charyzmaty pozwalają ochrzczoneму odkryć chrześcijańskie powołanie i sposób jego realizowania, zaś grupy i wspólnoty odzwierciedlają w sobie całe bogactwo Kościoła i stają się niejako matrycą, na której uwidaczniają się różne powołania w Kościele. Kościół w tych ruchach widzi źródło swojej odnowy, i dlatego je pielęgnuje i obejmuje zorganizowaną strukturą troski pasterskiej⁸.

Współczesny, dynamiczny rozwój ruchów i stowarzyszeń nastąpił w drugiej połowie XX wieku po Soborze Watykańskim II. Oceniając to zjawisko, bł. Jan Paweł II określił je: „nową wiosną Kościoła”⁹. Osiągnięciem Soboru było między innymi pogłębione spojrzenie na eklezjologię, dzięki któremu dowartościowano sakrament Chrztu Świętego. Przez łaskę Chrztu Świętego

⁶ Por. M. Chmielewski, *Zrzeszenia chrześcijańskie*, s. 965.

⁷ Por. Tamże, s. 966.

⁸ Por. M. Chmielewski, *Zrzeszenia chrześcijańskie*, s. 967, także. G. Weigel, *Świadek Nadziei*, Kraków 2012, s. 1067.

⁹ Por. *Informator Duszpasterski Diecezji Rzeszowskiej*, Rzeszów 1998, s. 5.

każdy człowiek zostaje włączony do Kościoła Świętego i od tej chwili staje się dzieckiem Bożym, by owocnie korzystać z darów: Słowa Bożego i Sakramentów świętych. Zaczęto więc ukazywać Chrztę jako podstawę niesamowitej godności chrześcijańskiej oraz źródło radykalności powołania i misji chrześcijańskiej. Wydarzenie Chrztu w życiu człowieka staje się momentem wszczęcia w Chrystusa i w Jego powszechne kapłaństwo, na mocy którego każdy ochrzczony zostaje wezwany do składania z siebie duchowych ofiar miłych Bogu (Hbr 8,3; 1 P 2,5).

Sobór na nowo dowartościował też w Kościele naukę o charyzmatach. Jeden z najwybitniejszych teologów Soboru Watykańskiego II, Yves Congar powiedział, że najmocniejszym wkroczeniem Ducha Świętego w dzieje Kościoła XX wieku było przywrócenie Kościołowi nauki o charyzmatach¹⁰. Teolog ten uczy, że żaden stan życia w Kościele nie jest pozbawiony darów Ducha Świętego. Są one udzielane każdemu. To Duch Święty sprawia, że udzielone dary współpracują ze sobą w jednym celu – budowania Kościoła. Charyzmaty nie są czymś nadzwyczajnym. Są czymś normalnym, są zwykłymi uzdolnieniami do pełnienia posługi w Kościele¹¹. I to dlatego, jak zauważył bł. Jan Paweł II, mamy w Kościele do czynienia z nową epoką zrzeseń. Świadczy to z jednej strony o pogłębianiu się zmysłu religijnego u ludzi, o ich zapotrzebowaniu na to, co duchowe, ale z drugiej strony nie wolno zapominać, że zrzեսzenia są owocem charyzmatów Ducha Świętego i jakkolwiek zrzեսzenia i ruchy kościelne, choć powoływane będą do istnienia przez ludzi, to nie będą miały one do końca charakteru naturalnego, gdyż powstawały i powstawać będą z natchnienia Ducha Świętego. Dał temu wyraz bł. Jan Paweł II następujących słowach: „Także w naszych czasach oglądamy rozkwit różnych charyzmatów wśród świeckich mężczyzn i kobiet. I choć otrzymują je poszczególne osoby, mogą w nich uczestniczyć także inni i w ten sposób zachowuje się ich ciągłość w czasie, jako cenne dziedzictwo, tworzące pomiędzy ludźmi szczególne pokrewieństwo duchowe” (ChL 24).

Patrząc na zjawisko nowych zrzեսzeń w Kościele trzeba też na nowo zobaczyć i odkryć w tym zjawisku praktyczną odpowiedź na powszechne powołanie do świętości, przypomniane przez Sobór Watykański II, bowiem zasadniczym motywem zrzესzania się świeckich jest troska o dojrzałość osobową i duchowo-religijną. Jest to zatem słuszny przejaw żywotności Kościoła i duchowego dojrzewania Jego członków. Obecnie szacuje się, że blisko 50

¹⁰ Por. I. M. Congar, *Wierzę w Ducha Świętego*, Warszawa 1996, s. 7, tenże, *Kościół jaki kocham*, Kijów 1997, s. 14-15.

¹¹ Por. R. Jasiak, *Charyzmaty*, w: *Leksykon duchowości katolickiej*, s. 113-114.

milionów chrześcijan w całym świecie jest bezpośrednio zaangażowanych w różne formy zrzeszeń w Kościele katolickim. Mamy więc do czynienia z jakąś nową wiosną Kościoła, wyrażającą się w pogłębianiu się samoświadomości Jego członków. Z całą pewnością istnieje dzisiaj pilna potrzeba zrzeszania się laikatu w organizacje katolickie, choćby dla przeciwwagi organizacjom świeckim. Poza tym bł. Jan Paweł II mówił o prawie zrzeszania się katolików świeckich w organizacje po to, żeby Kościół stawał się Wspólnotą wspólnot¹². Współczesne ruchy i stowarzyszenia nie są już tylko wspólnotami formacyjnymi, ale mocno angażują się w dzieło ewangelizacji i przemiany otaczającego świata. W Kościele polskim jest wiele ruchów i stowarzyszeń, które przetrwały nawet wojnę i z mozołem się odradzały. Inne zostały zlikwidowane przez powojenny system. Mimo tych obiektywnych trudności zrzeszenia katolików rozwijały się nadal nieformalnie, jako duszpasterstwa

2. Typologia zrzeszeń chrześcijańskich

Błogosławiony Jan Paweł II w posynodalnej adhortacji apostołskiej „Christifideles laici” (O powołaniu i misji świeckich w Kościele i świecie) wymienia cztery rodzaje zrzeszeń katolickich w Kościele. Są nimi: Stowarzyszenia, Grupy, Wspólnoty i Ruchy (ChL 29).

1. **Stowarzyszenia.** Ze swej natury powstają i działają w oparciu o wyraźnie określony statut. Statut opisuje strukturę organiczną, podział funkcji według ustalonych kryteriów, formy przynależności członków, sposoby ich przyjmowania i wydalania, programy formacji, propozycje działań, cele do osiągnięcia, sposoby współpracy z władzą kościelną w misji Kościoła. Jednym słowem typowy dla stowarzyszenia jest statut, w którym zawarta jest budowa, ustrój, podział funkcji, nabywanie członków, program, cel, i środki do osiągnięcia celu¹³.

2. **Grupy.** Grupa nie posiada statutu, tym też różni się ona zasadniczo od stowarzyszenia. Do grupy zaciąga się spontanicznie określona ilość członków, poszukujących jednorodności uczuciowej bądź pokoleniowej. Członkowie grupy posiadają poczucie wolności, autonomii, wzajemnego szacunku i współodpowiedzialności. W grupie duże znaczenie posiada osobowość lidera. Trwałość grupy jest względna. Zawiązuje się spontanicznie, aby wspólnie

¹² Por. *Informator Duszpasterski Diecezji Rzeszowskiej*, Rzeszów 1998, s. 88.

¹³ Por. M. Chmielewski, J. Jezierski, *Duchowość współczesnych zrzeszeń chrześcijańskich w: Teologia duchowości katolickiej*, Lublin 1993, s. 390.

realizować cele i rozpada się z chwilą ich osiągnięcia, lub odejścia od pierwotnego zamierzenia. Z punktu widzenia pastoralnego rozróżniamy grupy *pierwotne* lub inaczej podstawowe, niewielkie liczebnie, opierające się na wartościach o charakterze emocjonalno-wolitywnym i wyzwalające w jednostce dużą spontaniczność, oraz *wtórne*, charakteryzujące się znaczną liczbą członków, co implikuje relacje międzyosobowe bardziej formalne, racjonalne, bez partycypacji we wzajemnych wewnętrznych przeżyciach, ograniczone zasadniczo do określonego zadania¹⁴.

3. **Wspólnoty.** Wspólnota powstaje w wyniku przekształcenia się niektórych grup podstawowych. Wspólnota zakłada jakieś doświadczenie grupy, ale z nią się nie identyfikuje, mimo iż motyw przynależenia jest podobny. We wspólnotcie istotnym elementem jest doświadczenie braterstwa i współodpowiedzialności. Ponadto jest podział dóbr materialnych, a zwłaszcza duchowych¹⁵.

4. **Ruchy.** Są bardzo liczne. Są sumą jednorodnych grup i wspólnot. Ruch jest zjawiskiem zbiorowych zachowań, charakteryzującym się między innymi obecnością jednej lub wielu wybitnych osobowości (liderów zwanych także moderatorami), które na różne sposoby animują ruch i są jego przewodnikami, jasno określoną wizją życia i świata, wypracowanym programem dążeń, na podstawie których można określić jego tożsamość¹⁶.

3. Ogólna charakterystyka zrzeżeń chrześcijańskich

Można dostrzec, że współczesne formy zrzeżeń kościelnych różnią się pomiędzy sobą na wskutek swojej genezy, procesu rozwoju, metody działania, głoszonych treści oraz wzajemnego powiązania i odnoszenia się członków i sympatyków. Można jednak zaobserwować pewne cechy wspólne. Oto one dla przykładu:

1. Przynależność świeckich. Najbardziej rzucającą się w oczy cechą współczesnych zrzeżeń jest to, że są zdominowane liczebowo przez laikat. Jest to – jak już powiedziano – odpowiedź ludzi świeckich na powszechne powołanie ich do świętości, które mocno wybrzmiało po Soborze Watykańskim II.
2. Wymiar wspólnotowy. We wszystkich formach zrzeżeń z łatwością dostrzec można właśnie ich wymiar wspólnotowy, czyli tendencję nie tylko

¹⁴ Por. Tamże, s. 390.

¹⁵ Por. Tamże, s. 391.

¹⁶ Por. Tamże, s. 391.

do zbiorowych działań, ale potrzebę więzi osobowych. Tworzeniu takich więzi służą różnego rodzaju spotkania, które mają siłę przyciągającą innych i pobudzającą do działania.

3. Osobiste doświadczenie wiary. Po prostu członkowie nowych wspólnot z tego też powodu do nich wstępują, żeby móc w sposób osobowy przeżywać swoją wiarę z Bogiem. I staje się to możliwe dzięki intensywniejszej modlitwie, którą grupa żyje, czytaniu i rozważaniu Słowa Bożego, dyskusjom na temat wiary i nauki katolickiej.
4. Odkrywanie społecznego wymiaru wiary chrześcijańskiej. Członkowie tych grup przekładają wiarę na działanie apostołskie i zaangażowanie społeczne, poprzez osobiste świadectwo.
5. Rozprzestrzenianie się. Wiele współczesnych zrzeszeń swoim oddziaływaniem obejmuje różne środowiska, także w sensie geograficznym, a niekiedy mają one nawet charakter międzynarodowy, któremu to celowi służą także środki masowego przekazu.
6. Otwarcie ekumeniczne. Członkowie zrzeszeń chrześcijańskich otwarci są na dialog, czy to z braćmi odłączonymi, czy innymi religiami, a nawet niewierzącymi. Najczęściej wszyscy członkowie tych zrzeszeń zakorzenieni są w Biblii, toteż bronią życia ludzkiego, godności osoby ludzkiej, a także pragną wyzwolenia człowieka.
7. Dynamizm i nowość. Zwłaszcza dzięki ludziom młodym zrzeszenia te cieszą się niesłabnącą siłą i entuzjazmem, zdolnym pociągać innych.
8. Bogactwo charyzmatyczne. W większości przypadków zrzeszenia powstają dzięki inicjatywie jednostek obdarzonych charyzmatem. Raz jeszcze przywołajmy bł. Jana Pawła II, który powiedział, że właśnie w naszych czasach oglądamy rozkwit różnych charyzmatów, także wśród świeckich mężczyzn i kobiet (ChL 24).
9. Synowska pobożność do Matki Najświętszej. Większość zrzeszeń, nie rezygnując z tradycji duchowej i religijnej, pielęgnuje dobrze pojętą pobożność maryjną, gdzie Maryja jest wzorem człowieka całkowicie oddanego Bogu i ludziom.
10. Biblijno-sakramentalna inspiracja. Większość ruchów wyrasta właśnie z inspiracji Słowa Bożego i życia liturgiczno-sakramentalnego, zwłaszcza eucharystycznego. W świetle Słowa i Sakramentów członkowie konfrontują swoje życie i działanie¹⁷.

¹⁷ Zob. Tamże, s. 392-394.

4. Stowarzyszenie Przyjaciół Wyższego Seminarium Duchownego w Rzeszowie w świetle dotychczasowych analiz

Diecezja Rzeszowska po dwudziestu latach swego istnienia ma wiele powodów do radości i wdzięczności Bogu za Jego obfite łaski i dobrodziejstwa. Niewątpliwie jedną z tych wielkich bożych łask jest istnienie i działanie na terenie diecezji: ruchów, stowarzyszeń, grup i wspólnot. To one przyczyniają się do budowy i ożywiania wspólnot warafialnych Diecezji Rzeszowskiej.

W 1998 roku Ordynariusz Diecezji Rzeszowskiej utworzył Diecezjalną Radę Ruchów Katolickich i zatwierdził jej Sekretariat. Jak zapisano w jej Statucie, „Diecezjalna Rada Ruchów Katolickich w Diecezji Rzeszowskiej jest miejscem współpracy duszpasterstw, ruchów i stowarzyszeń, które istnieją i działają na terenie diecezji oraz pragną świadczyć o Jezusie Chrystusie we współczesnym świecie i w Kościele¹⁸. Głównym jej celem jest popieranie misji ruchów i stowarzyszeń katolickich w Kościele i społeczeństwie. Sukcesem Rady było zorganizowanie w diecezji kilku Kongresów Ruchów.

Wśród licznych grup, wspólnot, ruchów i stowarzyszeń, istnieje od ponad dwudziestu lat na terenie Diecezji Rzeszowskiej Stowarzyszenie Przyjaciół Wyższego Seminarium Duchownego. Zostało powołane przez Biskupa Diecezjalnego Kazimierza Górnego dnia 30 lipca 1993 roku¹⁹. Jego siedziba znajduje się w gmachu Instytutu Teologiczno-Pastoralnego im. św. Józefa Sebastiana Pelczara w Rzeszowie, przy ul. Witolda 11A. Z chwilą powstania Seminarium Duchownego w Rzeszowie, w kręgu osób duchownych i świeckich powstała myśl powołania tego typu organizacji, która, na wzór Stowarzyszenia Przyjaciół KUL, wspierałaby duchowo i materialnie instytucję Wyższego Seminarium Duchownego w Rzeszowie oraz przygotowujących się w niej do kapłaństwa alumnów. Stowarzyszenie jest organizacją katolicką i prowadzi działalność w łączności z Biskupem Diecezjalnym, którego reprezentuje Prezes²⁰. Organizacja posiada także osobowość prawną na mocy Rejestru Sądowego wydanego przez I Wydział Cywilny Sądu Wojewódzkiego w Rzeszowie z dnia 23 września 1993 roku²¹. Posiada swój

¹⁸ *Informator Duszpasterski Diecezji Rzeszowskiej*, s. 6.

¹⁹ Archiwum Stowarzyszenia Przyjaciół Wyższego Seminarium Duchownego w Rzeszowie, w: Instytut Teologiczno-Pastoralny im. św. Józefa Sebastiana Pelczara w Rzeszowie, ul. Witolda 11A, *Uchwała o powołaniu Stowarzyszenia wydana przez Kurię Diecezjalną w Rzeszowie dn. 30. 07. 1993 r.*, (dalej: ASP WSD w Rz).

²⁰ Byli nimi: ks. T. Wyskiel, ks. S. Mazur, ks. K. Tyburowski, ks. S. Kamiński.

²¹ Zob. ASP WSD w Rz., *Postanowienie o rejestracji SP WSD w Rzeszowie, Sygn. Akt I Nr Rej. St. 63/93*.

Statut²². Jak czytamy w Statucie „Celem Stowarzyszenia jest szerzenie idei Wyższego Seminarium Duchownego, modlitwa w intencji społeczności seminaryjnej, niesienie pomocy finansowej i kształtowanie postaw religijno-moralnych wśród członków Stowarzyszenia zgodnie z nauką Kościoła” (Statut, rozdz. II, par. 8). Członkami tej Organizacji mogą być zarówno osoby fizyczne jak i prawne. Statut wyróżnia członków honorowych, zwyczajnych i wspierających. Przystąpienie do Stowarzyszenia odbywa się na podstawie wypełnienia deklaracji i złożenia jej w Archiwum Stowarzyszenia, mieszczącym się w Wyższym Seminarium Duchownym przy Instytucie Teologiczno-Pastoralnym w Rzeszowie. Każdy członek Stowarzyszenia otrzymuje legitymację członkowską. Członkiem Stowarzyszenia może być, według Statutu, osoba dorosła zamieszkująca teren Polski, a także cudzoziemcy. Stowarzyszenie z siedzibą w Rzeszowie działa na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

Stowarzyszenie Przyjaciół Wyższego Seminarium Duchownego w Rzeszowie działa na podstawie i w oparciu o Statut Stowarzyszenia. Statut składa się z 6 rozdziałów.

• **Rozdział I. Postanowienia ogólne**

Składa się z 6 paragrafów (1-6). Omawiają strukturę SP WSD, jego charakter i zakres działania.

• **Rozdział II. Cele i sposoby ich realizacji**

Składa się z 3 paragrafów (7-9). Przybliżają one następujące kwestie: cel oraz sposoby jego realizowania, zdobywanie członków, prowadzenie działalności gospodarczej, organizowanie spotkań, dni skupienia, wycieczek i pielgrzymek dla członków SP WSD.

• **Rozdział III. Członkowie ich prawa i obowiązki**

Ta część Statutu składa się z 6 paragrafów (10-15) i omawia, kto może być członkiem Stowarzyszenia, jak dzielą się członkowie Stowarzyszenia (honorowi, zwyczajni, wspierający), następnie podane są ich obowiązki (zdeklarowana składka, udział w Walnych Zebraniach, przestrzeganie Statutu), a wreszcie korzystanie z przywilejów jakimi są: Msza św. sprawowana w każdą niedzielę w Seminarium Duchownym w intencji żywych i zmarłych członków Stowarzyszenia, otrzymywanie redagowanego przez alumnów pisma (kwartalnika) SP WSD w Rzeszowie jakim jest „Znak Łaski”, udział w pielgrzymkach i dniach skupienia, poprzez które dokonuje się duchowa formacja członków, a wreszcie udział w spotkaniach wielkanocnych i bożonarodzeniowych w Seminarium Duchownym.

²² Zob. ASP WSD w Rz., *Statut Stowarzyszenia Przyjaciół Wyższego Seminarium Duchownego w Rzeszowie*, Rzeszów 1994.

• Rozdział IV. Władze Stowarzyszenia

Paragrafy 16-22 mówią o władzach Stowarzyszenia, którymi są: Walne Zebranie, Zarząd Główny, Komisja Rewizyjna, Sąd Honorowy. Rozdział ten określa kompetencje poszczególnych zespołów, skład osobowy i czas trwania kadencji.

• Rozdział V. Struktura Stowarzyszenia

Paragrafy 23-24 pokazują dwustopniową strukturę organizacyjną SP WSD, którą tworzą Zarząd Główny i Oddziały parafialne, oraz sposób realizowania celów SP przez Zarząd Główny i Oddziały parafialne.

• Rozdział VI. Majątek Stowarzyszenia

Paragrafy 25-29 mówią o majątku SP WSD. Majątek ten tworzą: nieruchomości, darowizny, spadki, zapisy, dotacje i składki członkowskie. Ponadto w jest tu mowa o sposobach nabywania i przeznaczanie majątku. Ostatni paragraf stanowi: Likwidacja Stowarzyszenia następuje przez uchwałę Walnego Zebrania większością 2/3 głosów.

Na podstawie Deklaracji Członkowskich Stowarzyszenie Przyjaciół Wyższego Seminarium Duchownego w Rzeszowie istnieje w 210 parafiach diecezji rzeszowskiej i liczy około 4 500 członków.

* * *

Stowarzyszenie Przyjaciół Wyższego Seminarium Duchownego wpisuje się więc w ogólnokościelną panoramę rozwoju ruchów i stowarzyszeń katolickich. Istnieje i realizuje zadania statutowe. Pozostaje nadal otwarte dla każdego, kto pragnie przez przynależność do niego aktywnie uczestniczyć w misji i posłannictwie Kościoła oraz czuć się odpowiedzialnym za tę część Kościoła, której na imię Wyższe Seminarium Duchowne.

Seminarium Duchowne to materialno-duchowa przestrzeń, w której trwa proces formowania, czyli kształtowania kapłana Jezusa Chrystusa, który dojrzałe odczytawszy swoją misję, zaakceptuje ją i w przyszłości przez pełne oddanie będzie ją realizował. Tutaj kandydaci do kapłaństwa trwają przez 12 semestrów, kontemplując oblicze Chrystusa Kapłana – Sługi, Nauczyciela i Pasterza. Z mniejszym lub większym trudem – bo wiatr nieraz przeciwny – odbijają od brzegów i wypływają na głębię modlitwy, nauki i pracy nad sobą. W tym trudzie nie brakuje im zapału. Już dzisiaj bardzo pragną być „nowymi zwiastunami Dobrej Nowiny” (PDV 2). Ażeby tak było, nie wystarczy tylko ich osobisty wysiłek. Trzeba, by odpowiedzialnie i twórczo zaangażowali się inni, bowiem sam Chrystus dał człowiekowi taki przywilej, gdy kazał prosić o Bożych zniwiarzy (Mt 9,38).

Modlitwę o powołania i za powołanych podejmuje cały Kościół, nasze rodziny i parafie. Zanoszą ją zwłaszcza ludzie chorzy i cierpiący. Wspólnota rzeszowskiego Seminarium doświadcza szczególnej pomocy i troski właśnie ze strony Członków Stowarzyszenia Przyjaciół WSD. Modlitwa, cierpienie, dary i ofiary materialne oraz świadectwo promujące pozytywną atmosferę wokół kapłaństwa, są dla nas konkretnym dobrodziejstwem, zobowiązującym do wdzięcznej pamięci.

Zatem Wspólnota Księży Moderatorów i alumnów Wyższego Seminarium Duchownego w Rzeszowie szczerze dziękuje kapłanom, siostronom zakonnym oraz wszystkim, którzy są czynnie zaangażowani w dzieło troski o Seminarium Duchowne i seminarzystów, a poprzez nich w dzieło budzenia i pielęgnowania powołań duchownych.

ASSOCIATION DES AMIS DU GRAND SÉMINAIRE DE RZESZÓW DANS LE CADRE DES MOUVEMENTS CHRÉTIENS CONTEMPORAINS

Resumé

L'article porte sur l'Association des Amis du Grand Séminaire à Rzeszów, dont le but est de soutenir au niveau matériel et spirituel les séminaristes qui se préparent au sacerdoce.

L'activité de L'Association a été présentée au contexte de phénomène contemporain de s'engager des catholiques laïcs. L'article se compose de cinq parties et explique comment l'Association fait partie d'un panorama général de l'évolution des mouvements et des associations de l'Église Catholique. Ensuite, il montre son fonctionnement dans le diocèse de Rzeszów.

Źródło: s. Maria Anna Gargas OSU

Słowa kluczowe: alumni, grupa, pomoc, powołanie, ruch, troska, Stowarzyszenie Przyjaciół Wyższego Seminarium Duchownego w Rzeszowie, Statut, wspólnota, zrzeszenie chrześcijańskie

Mots-clés: séminaristes, groupe, aide, vocation, mouvement, sollicitude, Association des Amis du Grand Séminaire de Rzeszów, Statut, communauté, assemblée chrétienne